

գայթակղութեան, այժմ ինչպէս կը համարձակիս դարձեալ ձգտիլ իշխանութեան և հոս գալ»:

Յովհաննէս Թիւթիւնճի պատասխանեց և ըստ. «Ի՞նչ ընեմ, երր զիս հանդարտ չեն թողուր Թըլթըլեանք, և խելքս գլխէս կ'առնեն: Ես շատ մեծ պարտքեր ունիմ վճարելու անոնց, և եթէ դուք օգնէք ինծի և տաք իմ պարտքս, այլեւս պատրիարքութեան անունը բերանս չեմ առներ»:

Բայց անոնք ռեւէ օգնութիւն չըրին իրեն (Չամիչեան, Գ. էջ 695—696), ուստի Յովհաննէս Թիւթիւնճի և իր կուսակիցները՝ Թըլթըլեանք շարունակեցին իրենց ջանքերը, պատրիարքութիւնը ձեռք բերելու համար, սակայն արդիւնքի մը չկրցան հասնիլ, վասնզի Մաճառներու դէմ պատերազմին պատճառով՝ բանակը տեղէ տեղ կը փոխադրուէր և Եպարքոսն ալ կայուն տեղ մը չունէր:

Վերջապէս պատերազմը վերջացաւ և Եպարքոսը Ադրիանուպոլիս վերադարձաւ: Յովհաննէս Թիւթիւնճի և Թըլթըլեանց պատգամաւորները իրենք ալ հոն փութացին և սկսան միջոցներ խորհիլ՝ Եպարքոսը սիրաշահելու համար:

Սարգիս, տեսնելով որ իր պատրիարքութեան վտանգ կ'սպառնար Թիւթիւնճիի կողմէ, ինքն ալ Ադրիանուպոլիս փութաց, անոր ձեռնարկները արգիլելու և իր աթոռը պաշտպանելու համար:

Հոն՝ երկուքը իրարու դէմ մաքառեցան: Յաղթանակը չահեցան Յովհաննէս և իր կողմակիցները, վասնզի Թըլթըլեանք նիւթապէս կ'օժանդակէին իրենց:

Յովհաննէս Թիւթիւնճի արթնամտութիւնը ունեցած էր նաև այդ ժամանակ ծագած և ամբողջ ազգը յուզող նոր վէճ մը օգտագործելու ի նպատակը անձին: